

A. M. AFANASJEV

VALKEASAAREN ASEMALLA

Minä ja toverini, Pietarin bolševikkityöläiset, olimme jo 1905 kuulleet paljon Leninistä. Huolimatta siitä, ettemme olleet häntä nähneet, tiesimme, että hän on proletaaristen joukkojen johtaja. Se vakaumus säilyi sisimmässämme taantumuksen ja imperialistisen sodan vuosien läpi. On ymmärrettävää miten odotimme kaan vuonna 1917 Iljitšin paluuta itsevaltiudesta vapautetulle Venäjälle. Lukiessamme „Pravdassa” Leninin „Kirjeitä kaukaa”, näimme niissä hehkuvan uskon vallankumoukseen, työläisiin, ja erittäin halutti, että Iljitš olisi täällä, yhdessä meidän kanssamme, että hän johtaisi vallankumousta paikanpäällä.

Vihdoin koitti kauan odotettu päivä.

Työskentelin silloin Systerpekin tehtaalla. Päätimme mennä Iljitšiä vastaan Valkeasaaren asemalle, joka oli ensimmäinen asema venäläisellä alueella. Sinne oli kokoontunut valtuustoja — noin sata Systerpekin työläistä ja Pietarista saapunut ryhmä puoluetyöntekijöitä. Mieliala oli kaikilla korkealla ja juhlallinen. Noin kello 11 illalla kaukaa tulivat näkyviin veturin valot. On vaikeata sanoin kuvata sitä tunnetta, joka valtasi meidät. Maahan palasi suuri vallankumouksen johtaja.

Juna saapui asemalaituriin ja pysähtyi. Mutta missä vaunussa matkusti Vladimir Iljitš? Ylikonduktööri osoitti meille sen vaunun. Yritin katsoa ikkunasta, mutta ikkunassa oli verho.

Asemalyhtyjen himmeässä valossa en tuntenut heti Vladimir Iljitšiä, kun hän tuli vaununsillalle syystakki ja harmaa puku yllään. Mutta se oli hän, meidän oma Iljitšimme. En tiedä mitä silloin olisin tehnytään. Innostuksen vallassa huusin riemuisani:

— Lenin! Lenin!

Ryntäsimme vaununsillan luo, otimme Iljitšin käsien varaan ja nostimme korkealle ylös. Iljitš ei odottanut näin myrskyisää vastaanottoa ja liikuttuneena sanoi meille:

— Toverit, hiljempää, mitä te nyt, toverit?

Me kannoimme Iljitšin käsissä asemahuoneistoon. Työläiset ympäröivät tiiviinä renkaana Iljitšin ettei kukaan asemalaiturilla olleista syrjäisistä henkilöistä olisi päässyt lähelle meidän rakasta johtajaamme.

Vastaanotto liikutti suuresti Vladimir Iljitšiä. Eräs työläisistä tervehti häntä valtuustojen nimessä. Iljitš kuunteli tarkkaavaisesti jokaista sanaa. Sitten hän piti pienen vastauspuheen. En enää muista tarkalleen puheen sisältöä, mutta muistan hänen puhuneen, että on jatkettava taistelua, lopetettava imperialistinen sota. Me kaikki seisoiimme hänen ympärillään ja iloitsimme kuin lapset. Jokainen tunsi, että saa uusia voimia ja uutta tarmoa. Sillä olihan Iljitš, meidän oma Iljitšimme, kokenut ja järkähtämätön bolševikkien puolueen johtaja ja opettaja, jälleen kanssamme!

Yhdessä toisten ulkomailta tulleiden seurassa Vladimir Iljitš meni huoneeseen, jossa tarkastettiin passeja. Meitä ei sinne päästetty.

Vladimir Iljitš ja hänen seurassaan olleet toverit menivät sitten vaunuun. Me olimme vaunun luona, huusimme „hurraa!” ja heilutimme lakkeja. Juna lähti liikkeelle. Vaunussa laulettiin „Internationalea”. Asemalaiturilla olleet työläiset yhtyivät lauluun ja lauloivat kunnes juna häipyi näkyvistä. Iloisina ja onnellisina palasimme takaisin.

Asemalla jokin ryhmä keikareita puhui petomaisella vihalla Leninin tulosta. Me terästimme valppauttamme. Jokainen meistä tunsi vielä kerran Leninin sanojen suuren oikeuden edessäolevasta raskaasta taistelusta. Me olimme Leninin johdolla, hänen lippunsa alla, valmiita taisteluun, valmiita murskaamaan kaikki vallankumouksen viholliset.

